

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/343/2020
Identifikačné číslo spisu:	2115213416
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2115213416.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. E. T., trvale bytom v R. XXX, zastúpenej Mgr. Martinou Baranovou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Tupého 23/A, proti žalovanému CERE Invest Biely Kostol, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Zochova 5, IČO: 36 813 770, o zaplatenie 19.890,- € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 26C/130/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2020 sp. zn. 11Co/202/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 9. apríla 2019 č. k. 26C/130/2015-277 výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 500,- € zastavil, výrokom II. žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení poukázal na ustanovenia § 428 ods. 1, ods. 3 § 596, § 597 ods. 1, ods. 2, § 598, § 599 ods. 1, ods. 2, § 600 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb., ďalej „O.z.“), prílohu č. 2 vyhlášky MS SR č. 228/2018 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalobkyňa sa domáhala voči žalovanému náhrady škody, ktorá jej vznikla v súvislosti s uplatnením práva zo zodpovednosti za vady predmetu predaja v celkovej výške 4.890,- € zahŕňajúcu náklady súvisiace so zabezpečením náhradného ubytovania od 9. januára 2015 ku dňu podania návrhu vo výške 500,- € mesačne, náklady na vypracovanie odborného vyjadrenia vo výške 590,- €, náklady na vrátenie kúpeľne do pôvodného stavu a vykonanie sanácie vo výške 1.800,- € a napokon žiadala sumu 15.000,- € titulu primeranej zľavy z kúpnej ceny bytu. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 26. septembra 2014 uzavrela žalobkyňa ako kupujúca a žalovaný ako predávajúci zmluvu o prevode vlastníctva tam špecifikovaného bytu a nebytového priestoru. Žalovaný dňa 28. októbra 2014 odovzdal žalobkyni byt, pričom v protokole o odovzdaní a prevzatí bytu s príslušenstvom žalobkyňa vyhlásila a potvrdila, že byt preberá v stave dohodnutom v kúpnej zmluve, a to bez zjavných vád a nedorobkov s vedomím, že okamihom tohto prevzatia prechádza na ňu zodpovednosť za akúkoľvek škodu, ktorá na predmete kúpy

vznikne. Po prevzatí bytu ho žalobkyňa začala vo vlastnej réžii a na vlastné náklady zariaďovať prostredníctvom tretích subjektov, ktoré do bytu okrem iného dodali a namontovali celé príslušenstvo kúpeľne a osadili parkety a žalobkyňa začala byt užívať dňa 23. decembra 2014. Dňa 8. januára 2015 žalobkyňa ústne oznámila zástupcovi žalovaného, že v spálni na spodnej časti priečky oddeľujúcej kúpeľňu a spálňu sa objavil zvlhnutý flak. V konaní nebolo sporné, že v septembri 2014 došlo k lokálnemu vytopeniu bytu, žalovaný do bytu nainštaloval priemyselné odvlhčovače a pri preberaní bytu žalobkyňou dňa 28. októbra 2014 bol byt suchý a bez zjavných väd, pričom žalovaný pri preberaní bytu žalobkyňu neupozornil, že byt bol v septembri 2014 vytopený. Spornou bola príčina vlhnutia steny medzi spálňou a kúpeľňou ako aj skutočnosť, či táto vada ako skrytá existovala v čase dojednania kúpnej zmluvy. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno keď nepreukázala, že príčinou vlhnutia steny medzi spálňou a kúpeľňou jej bytu bola zbytková vlhkosť po vytopení bytu v septembri 2014 a že táto vada ako skrytá existovala v čase dojednania kúpnej zmluvy, a teda že žalovaný ako predávajúci porušil povinnosť upozorniť žalobkyňu ako kupujúcu na uvedenú vadu. Naopak žalovaný znaleckým posudkom preukázal, že najpravdepodobnejšou príčinou vlhnutia priečky bol vadne namontovaný odtok vane. K vzniku vady teda došlo v dôsledku konania žalobkyne, resp. ňou poverených tretích osôb pri montovaní zariaďovacích predmetov. Vada, ktorá vyšla najavo, vznikla až po uzavretí kúpnej zmluvy a po prevzatí bytu žalobkyňou, preto žalovaný za vzniknutú vadu v zmysle § 597 ods. 1 O. z. nezodpovedá a žalobkyňa potom nemá nárok na zľavu z kúpnej ceny a ani na úhradu nevyhnutných nákladov, ktoré jej vznikli v súvislosti s uplatnením práv zo zodpovednosti za vady podľa § 598 O. z. a ani na náhradu škody podľa § 600 O. z., preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z. z., ďalej len „C. s. p.“).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 30. júna 2020 sp. zn. 11Co/202/2019 rozsudok súdu prvej inštancie I. potvrdil ako vecne správny a II. žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcemu z ust. § 191 C. s. p., pretože súd zobral do úvahy všetky podstatné skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, vrátane prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. Na odvoláciu námietku žalobkyne, ktorá vytykala súdu prvej inštancie, že nevzal do úvahy to, že žalovaný popieral akékoľvek vytopenie bytu žalobkyne pred uzavretím kúpnej zmluvy, až kým žalobkyňa nepredložila o tom dôkaz (fotografie dokazujúce zatopenie bytu), uviedol, že táto skutočnosť nemala žiadny významný vplyv na rozhodnutie súdu. Dodal, že súd musel vychádzať z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré síce vytopenie jej bytu potvrdilo (bez ohľadu na to, či to žalovaný popieral alebo nie), zároveň však znalecké dokazovanie ukázalo, že išlo iba o lokálne zatečenie v septembri 2014, toto však nebolo príčinou vlhnutia steny medzi kúpeľňou a spálňou vzniknutého v januári 2015. Odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, ktorý vychádzal z toho, že podľa znaleckého posudku B. D. najpravdepodobnejšou príčinou poruchy a úniku vody bol kanalizačný odtok, resp. napojenie na odtok vane (i keď priamo určiť sa to nedalo, lebo vaňa bola demontovaná) a vlhkosť sa dostávala do poteru pod dlažbou cez nevytmelenú medzeru medzi dlažbou a plastovou rúrkou odtoku. Znalec uviedol, že na stene mala dátumovú čiaru, vlhkosť klesala v období, keď vaňu demontovala a prestala ju používať, čo podporilo teóriu, že sa jedná o chybné namontovanie vane na potrubie. Žalobkyňa v odvolaní argumentovala, že súd neprihliadol vôbec na odborné vyjadrenie B. A., s čím sa ale odvolací súd nestotožnil, pretože súd prvej inštancie naň prihliadol, avšak mal za to, že z hľadiska dôkaznej sily má väčšiu preukaznú hodnotu posudok znalca z odvetvia stavebná fyzika B. D., než znalca v odbore stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností, odhad hodnoty stavebných prác, N. B. A., s čím sa aj náležite argumentačne vysporiadal a odvolací súd nevidel žiadny dôvod, pre ktorý by mal spochybniť spôsob, akým súd prvej inštancie vyhodnotil oba vykonané dôkazy. Zhodnotil, že žalobkyňa nevznikla voči žalovanému žiadne nároky zo zodpovednosti za vady ani zo zodpovednosti za škodu, pretože sa jej nepodarilo preukázať bez akýchkoľvek pochybností, že byt mal v čase predaja

vady, za ktoré zodpovedá žalovaný, a preto súd prvej inštancie správne z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobu v celosti zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. argumentujúc tým, že oba súdy jej nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Namietala nesprávne vyhodnotenie dôkazov, najmä znaleckého dokazovania a výsluchu svedka B. R. a vyjadrenia svedka K.. Najviac dovolateľka polemizovala so záverom okresného a krajského súdu o príčine vzniku vlhkosti. Vytýkala súdom nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia a nevysporiadanie sa, resp. nesprávne vysporiadanie sa s argumentmi a námietkami žalobkyne. Žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie odmietnuť ako neprípustné a priznať mu náhradu trov konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. V danom prípade žalobkyňa vyvodila prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

7. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. je, že a) k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b) znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie

súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. Ak dovolateľka vytýka konajúcim súdom nesprávne vyhodnotenie dôkazov, táto námietka je nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania z dôvodu, že prípadné nesprávne hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

11. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií ohľadom skutočnosti vzniku nároku žalobkyne voči žalovanému zo zodpovednosti za vady predmetu predaja resp. zodpovednosti za škodu.

12. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol prečo sa stotožnil s vyhodnotením dokazovania súdom prvej inštancie týkajúceho sa príčin vzniku vlhnutia steny medzi spálňou a kúpeľňou bytu, ktorý bol predmetom kúpy medzi žalobkyňou a žalovaným (viď bod 2).

13. Dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí. V preskúmvanej veci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, ako aj právnym posúdením veci s tým, že sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie. Uvedený postup je v súlade s § 387 ods. 2 C. s. p., ktoré ustanovenie umožňuje

odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdí. Pod vecnou správnosťou je potrebné rozumieť správne zistenie skutkového stavu, správnu aplikáciu a interpretáciu príslušnej hmotnoprávnej normy na zistený skutkový stav a zároveň aj skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s ustanoveniami procesného práva.

14. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv žalobkyne, nezistil nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, aby ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné, z ktorého obsahu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že žalobkyňa sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

15. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od vecí samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (napr. sp. zn. IV. ÚS 150/03, sp. zn. I. ÚS 301/06).

16. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

17. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť uplatneného nároku. Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Súdov nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 C. s. p.), ako aj náležité rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 C. s. p.

18. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Preto najvyšší súd dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.